

Народны ўрач

Медыцінскай грамадзяшчыць рэспублікі звязалася 70-гадае з дні параджанія і 40-гадае баччанкай, наукоўца-песлівічай і грамадскай дзеячнасці прафесара Владзіміра Осіпавіча Марзона — заслужанага ўрача БССР, дэпутата і члена Прэзідымума Вярховнага Савета БССР.

У сёд жыцці Владзіміра Осіпавіча — прыклад вернага служэння народу, усөр бясмежнай азіяннасці спрэве партыі Леніна — Сталініка, членам якой быў в'ялікі ўчені. Свайгі добраславленай работай, гладкімі везамі, чудымі адносінамі да людзей Владзімір Осіпавіч заваяваў глыбокія сімпатіі шырокіх прадбоўных мас нашай рэспублікі.

Граджанен мястечка «Заслаўль» быўшай Мінскай губерні, В. О. Марзон прайшоў вялікія жыццевыя шляхи.

В сям'і ў 8 лютых толькі аднаму Владзіміру ўдалося атрымала адукацыю. Пасля ховаў закончыўшы Мінскую семінарыю, квак цвердла расны працлаўжаль вучобу, наглядзачы ні ў якія пяцькаспі. Вучоба на медыцынскім факультэце Юр'еўскага ўніверсітэта патрабавала скромна. Дапамогі чакаць не было аі каго, і стаўшы здабывае скромні шляхам прыватных уроўкаў, працуя фельчарам. Выключальная настойлівасць у вучобе, прыродныя здольнасці і здатнасць атрымала Владзіміру Осіпавічу насліхова закончыць універсітэт і стаць урачом.

У 1911 годзе началася працоўная біографія В. О. Марзона. Старожылы вёскі Бадзевічы Кличаўскага раёна, Глуска, Старых Дарог, Нарыч добра памятаюць свайго мясцовага ўрача тых гадоў. Владзімір Осіпавіч адрозніваўся ад многіх іншых мясцовай тым, што не браў платы за лячэнне. І каго невялікі паўразбуранный Бадзевіцкай больницай заўжды таўшчіліся сілкіе, прышоўшы з навакольных вёсак да «дармавога» доктара.

Са свайгі скромнай зарплаты земскага ўрача і добрахвостных ахвяраваній В. О. Марзон купіла чедылкамі, харчаванчы для хворых, арганізуе санітарную і асветнюю работу сярод мясцовага насельніцтва.

Асабільна ў цяжкім становішчы былі хворы, якія мелі патрабу ў хірургічнай халамозе. Іна была недаступна сельскаму насельніцтву, бо спецыялісты-хірургі прынадзялі толькі ў вялікіх гарадах і платы за аперациі былі вельмі высокі. Праз год пасля заканчэння ўніверсітэта Владзімір Осіпавіч рабіў першую ў жыцці хірургічную аперацию. Іні заканчылася ўдала, хворому было выратана чылідэ. З таго часу ўрач прысвячаваў сваё жыццё хірургії.

Длінчанская а ўрачебнай дзеячнасцю пасынка грамадская і палітычная работата В. О. Марзона. Бесплатны прыём хворых, гутаркі ў сялянскіх хатах, частная изадзікі ў вёсках выніклікі пешаўальнічнай не ўдала. Справа гаштала да таго, што бабруйскі губернатар забараніў ўжыць ўрачу ў вёсках без паштольскага нагляду.

Пойнасцю адданы вялікай і цяжкай працтвічнай работе ўрача, знаходзячымі замёкі ад ўніверсітэцкіх клінік, Владзімір Осіпавіч працоўляе вялікую цікавасць да

медыцынскай науки. Ен шукае новыя шляхи ў дыяностицы і лічэнія.

Талент Владзіміра Осіпавіча ў науках меры раскрыты ў тым сенсікай уздады. Усе свое слыні і здольноті ён альше арганізаціі аховы здароўя ў Беларусі. У прызначасці, пад яго кіраўніцтвам у Бабруйску быў пабудаваны будынек і расчленены боліціца.

З 1935 года па пачатку Вялікай Айчыннай вайны В. О. Марзон з'яўляўся прафесарам кафедры хірургіі Віцебскага медыцынскага інстытута. Сотні наўзах урачамі падрыхтаваў за гэтыя гады юношы спецыяліст і педагог. Некаторыя з яго быўшых вучняў сталі прафесарамі.

Вялікая Айчынная вайна. Владзімір Осіпавіч — хірург албанага з шпіталем Пачончына-Захоўніцкага фронта. Відны спецыяліст аддае ўсе свае веды і энергію для выратавання жыцця совецкіх воінаў.

З першых ізёў вызваленія Беларусі аліямянка-фатысцкіх захопнікаў В. О. Марzon працоўні ў Мінску — у апарадзе Міністэрства аховы здароўя, затым прафесарам і дырэктарам Беларускага хірургічнага інстытута ўдасканаленія ўрачоў.

Шару Владзіміра Осіпавіча належыць многа наукоўца работ, па-новаму асвятыллючых раз момантамі медыцынскай науки. Адна з самых пяціх галін медыцыны — лячынне захворанняў органаў брушнай поласці — прынесьвіе асаблівую ўвагу вучонага. Пытанням гыгіеністыкі гэтых захворанняў прысвечая вал часопісны артыкулу В. О. Марзона. Вялікую наукоўскую цікавасць прыстаўляюць яго артыкулы «Роль вегетатыўнай першовай сістэмы ў частапе пасля-аперацыйных пнеуманій», «Туберкулез забрусыных залоз», «Да пытання аб агендыцыце» і іншыя.

Рал артыкула В. О. Марзона прысвечав арганізацыйным, статыстычным і публіцыстычным пытанням. Гэта — «Успаміны аб работе ў земстве», «Санітарна-статыстычная справаздатка аб ізбіннасці Мінскага кагітата Земсаюза Захоўніцкага фронта ў 1916—1917 гг.», «Шырока звесці сіміртнасць пасля апераціў да нуля» і іншыя.

Высокакарысная практичная работа Владзіміра Осіпавіча Марзона, яго вялікай грамадскай ізбіннасці высока адзінкамі пэртыі і ўрадам. Ен узнагароджаны ордэнам Леніна, звуме ордэнам Працоўнага Чырвонага Сцяга, звуме медалямі. Працоўнум Вярховнага Савета БССР прысвоены званні «Заслужаны лячэвік науки БССР» і «Заслужаны ўрач БССР».

Пятнадцаты на свае галі, Владзімір Осіпавіч паранейшаму енергічны і ўстойчивы. Свое наукоўскую Ѹследствіць бы працоўжвае сумнівічна з вялікай грамадской работай.

Медыцынскай грамадзяшчыць і працоўнай рэспублікі шлюць юбіліту пажалавані многіх гадоў жыцця і цілінай работы па карысьць народу.

В. ЛЯОНІА,
професар, правадзейны член Акадэміі науک БССР.